

רעפ 7709/13 - שמעון סאסי נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 7709/13

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: שמעון סאסי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 29.9.2013, בעפ"ת 37930-07-13, שניתן על-ידי כב' השופטת הבכירה נ' אהד

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"ת 37930-07-13 (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), מיום 29.9.2013, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 10192-05-13 (כב' השופטת מ' כהן), מיום 19.6.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אי ציות להוראת שוטר, לפי תקנה 23(א)(2)

עמוד 1

לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); ועבירה של נהיגה בחוסר זהירות, לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 14.5.2013, בשעה 15:01 או בסמוך לה, בצומת בית ליד, נהג המבקש ברכב פרטי מסוג מזדה (מספר רישוי 75-329-65) (להלן: הרכב), בכביש 57, ממערב למזרח, בנתיב ימני מבין 4 נתיבים בכיוון נסיעתו, והתקרב לצומת השרון. נטען בכתב האישום, כי המבקש נהג בחוסר זהירות; סטה מנתיב נסיעתו לנתיב השני מימין, המורה על נסיעה ישר בלבד; קיפח את זכותם של המשתמשים בדרך להשתמש ברכב בבטחה; וגרם לרכבים לבלום. עוד נטען, כי המבקש לא ציית להוראות שוטר, אשר סימן לו לעצור, ונמלט מן המקום בנסיעה.

3. ביום 19.6.2013, ולאחר שהמבקש לא התייצב לדיון, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקש, בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום, בקובעו, כי "הנאשם הוזמן לדיון כדין, אך לא התייצב. קיים בתיק אישור על המצאת הזמנה לנאשם והנני רואה בכך הודאה בעובדות הנטענות בכתב האישום".

בגזר דינו, שקל בית המשפט לתעבורה את מהות העבירות, ואת עברו התעבורתי של המבקש, הכולל עבירה חוזרת של אי ציות להוראות שוטר, והשית על המבקש את העונשים הבאים: קנס בסך של 3,000 ש"ח; פסילה בפועל לתקופה של 6 חודשים; ופסילה על-תנאי לתקופה של 3 חודשים, למשך 3 שנים.

4. המבקש הגיש בקשה לבית המשפט לתעבורה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, בטענה כי לא קיבל הזמנה לדיון בעניינו. בהמשך, הגיש המבקש תוספת לבקשה לביטול פסק דין, וטען, כי מצבו הרפואי הקשה לא איפשר לו להתייצב לדיון.

לאחר קבלת התוספת לבקשה, הורה בית המשפט לתעבורה למבקש לצרף תעודת רופא, לפיה במועד הדיון הוא לא היה מסוגל להתייצב לדיון. ביום 15.7.2013, קבע בית המשפט לתעבורה, כי לא ניתן לקבל את האישור, אשר צורף על-ידי המבקש, שכן זה נערך כ-20 יום לאחר מועד הדיון; והורה בשנית למבקש לצרף תעודת רופא, עדכנית למועד הדיון. לאחר זאת, דחה בית המשפט לתעבורה ביום 12.8.2013, את בקשתו של המבקש לביטול פסק הדין, בשל העובדה, כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקש כדין, ומפאת העדר צירוף אישור רפואי כנדרש.

5. המבקש ערער על החלטתו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בטענה, כי נמנע ממנו להתייצב לדיון, מסיבה מוצדקת, עת הוא נפל למשכב ביום הדיון, והיה חולה מספר ימים לאחריו (בהתאם לאישור רפואי), ולכן, בנסיבות אלו, קיימת הצדקה לביטול פסק הדין. עוד נטען, כי כל עוד הסוגיה בעניין אי התייצבותו לדיון לא תתברר - קיים חשש מובהק של עיוות דין כלפי המבקש, שכן העבירה יוחסה למבקש מכוח בעלותו על הרכב בלבד; ומשום שהמבקש הכחיש מן הרגע הראשון כל מעורבות באירוע המדובר.

6. ביום 29.9.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, בקובעו, כי ההזמנה לדיון בעניינו של המבקש נמסרה לידי אחיו של המבקש, בכתובת הידועה במשרד הרישוי ככתובת המבקש; וכי האישור הרפואי אשר הציג המבקש בבית המשפט לתעבורה מאוחר ב-20 יום ממועד הדיון, ולכן לא ניתן לקבלו כהצדק לאי התייצבותו של המבקש במועד הדיון.

אשר לטענת המבקש, לפיה נגרם לו עיוות דין, ציין בית המשפט המחוזי, כי "כל נאשם מעלה במסגרת טיעוניו טיעון לחפותו ואם נקבל טענת ב"כ [המבקש] הרי אין לך אחד שלא נגרם לו עיוות דין לאור טענתו לחפותו. לא לכך התכוונה הפסיקה".

בקשת רשות הערעור

7. המבקש הגיש בקשת רשות הערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשה טען המבקש, כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שלא נתן משקל לתצהירו, במסגרתו הוא הצהיר, כי נבצר ממנו לקום ממיטתו ביום הדיון, בשל חבלות גב שנגרמו לו בעקבות תאונה שעבר בחו"ל. לגישת המבקש, בית המשפט המחוזי נתן משקל עודף לאישור הרפואי, הנושא תאריך המאוחר ב-20 יום למועד הדיון, ולא התייחס לאישורים רפואיים נוספים, אשר צורפו על-ידי המבקש. אישורים אלו, כך נטען, נושאים תאריכים שהם מוקדמים למועד הדיון, ומעידים, כי במועד הדיון, המבקש לא היה מסוגל להתייצב בבית המשפט. המבקש הוסיף וטען, כי לא זו בלבד שהייתה לו סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, אלא שנגרם לו עיוות דין, שכן הוא כופר, באופן מוחלט, במעורבותו באירוע ובעבירה המיוחסת לו.

דיון והכרעה

9. למקרא הבקשה שלפניי, נחה דעתי כי אין עילה ליתן למבקש רשות ערעור.

כידוע, בקשת רשות ערעור לא תינתן על נקלה, היות שזו שמורה לאותם מקרים, המעלים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, וכן במקרים נדירים וחריגים בהם קיים חשש מעיוות דינו של המבקש או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 5778/13 גדמו נ' מדינת ישראל (12.11.2013); רע"פ 6615/13 שוויקי נ' מדינת ישראל- הוועדה המחוזית לתכנון ובניה (29.10.2013); רע"פ 4731/13 חברת אויסון ישראל בע"מ נ' מדינת ישראל (28.10.2013)).

מעיון בחומר שהונח לפניי, דומה, כי המבקש מנסה לשוות לעניינו אופי עקרוני, המעלה סוגיה משפטית רחבת היקף והשלכות. ואולם, לאחר שבחנתי בעיון את הנטען בבקשה, סבורני, כי עיקרן של טענות המבקש נוגע, אך ורק, לעניינו הפרטי. משכך, מקרה זה אינו נמנה על אחד מאותם מקרים מיוחדים, המצדיקים דיון "בגלגול שלישי".

למעלה מהצורך, אדרש בקצרה גם לגופו של עניין. לטענתו של המבקש, הוצגו על ידו טעמים המצדיקים את ביטול פסק דינו של בית המשפט לתעבורה. על פי ההלכה הפסוקה, היה על המבקש לשכנע את בית המשפט כי קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, או כי עלול להיגרם לו עיוות דין, אם לא יבוטל פסק הדין (ראו, לעניין זה, רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009)). בהתייחס לטענתו העיקרית של המבקש, לפיה מצבו הרפואי היווה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, עסקין בשאלה שהיא עובדתית בעיקרה, כאשר שתי הערכאות הקודמות נתנו את דעתן לגביה. זאת, לאחר עיון והתייחסות לחומר הרפואי, ולתצהיר אשר צירף המבקש, לבקשה לביטול פסק הדין. כלל ידוע הוא, כי "אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי העובדה והמהימנות של הערכאה המבררת, וזאת בשל יתרונה המובנה של האחרונה, אשר התרשמה ישירות ובלא אמצעים מקשרים מהעדים ומהראיות" (ע"פ 2439/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.6.2012)). כך גם, אין בידי לקבל את טענת המבקש, כי דחיית בקשתו תגרום לו עיוות דין, שכן לא הוצג כל טעם ממשי המצביע על חשש כלשהו לעיוות דין שנגרם לו. ועוד אוסיף, כי טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, אינה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו.

10. אשר על כן, לא מצאתי, כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך משפטי נוסף בפני בית-משפט זה, ולפיכך, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, כ"ה בכסלו התשע"ד (28.11.2013).

ש ו פ ט